

Ljubljanski ZVON Leposloven in znanstven list.

Štev. 8. V Ljubljani, dne 1. velikega srpana 1897. Leto XVII.

Izprehod po velikem mestu.

Po ulicah širokih, šumnih
Počasen vodi me korak;
Oko se željno mi napaja,
Zvedavo zre v kotiček vsak.
In med palačami pred mano,
Za mano ljudstva vre nebroj.
Snujoč vsak za-se misli svoje,
Življenja žije nepokoj . . .
Prizor s prizorom se menjava,
Kot vstajal bi za senom sen;
V obrazih srečo zrem in želje
In porog marsikak meglen . . .
Bogastvo stopa poleg bede,
Hinavsko zlo se tu smeji,
V baržun in svilo in tančice
Zavitih mnogo je laži.

Kaj meniš ti, Hebrej bogati,
Ki mimo ziblješ se mi tod:
Ni-li cekinov stot tvoj mnogi
Odvagan bil za grehov stot?
In koliko solza je padlo
Ti na palače krasna tla!
Seveda kdo bi pazil na-nje,
Saj so trpinov le bila!

Trpinov le! . . . In teh je mnogo,
Ponujajo se vsaki dan;
Vsakdanji kruhek je potreben,
Če nimaš ga, pa delaj dlan!
In dela dlan, da žulj krvavi
Pod kožo vriše se trdo;
Saj nežna roka ni za delo,
Da se utrdi, prav tako!
Kedar omagata ti roki,
Te drug namestil bo takoj,
In tebi — morda kdo pomore,
Zato si pot poišči svoj . . .
In pot si svoj poišče revež
Do reke tja . . . saj daleč ni . . .
In kdo trpina bo pogrešal?
Le kalni val za njim hiti . . .
Novice to so le vsakdanje,
Ki jih nabira žurnalist,
Da bi, če družega baš nima,
Tako nasitil lačni list . . .

Prizor s prizorom se menjava,
Kot vstajal bi za senom sen,
A eden mi je dušo skalil,
Spomin mi včrtal v njo meglen . . .

Vida.

